

Lá thư đến từ Bangkok

Tên: Nguyễn Thị Thanh Dung
Số: Ba, 07 Tháng 2 Năm 2012 07:53

Dù đã hơn 16 năm, hình ảnh tôi ở Thái Lan vẫn còn rõ ràng trong tôi, mặt
khả năng đáng nhớ ...

Tôi nói bên kia dây điện thoại xa lạ, làm cho tôi ngỡ ngàng:

- Xin chào, bạn là ai nhỉ?

- Chào bạn đây, bạn Nguyễn Ngọc Ba Ông Tôi đây, xin chào cùng tôi ở Thái Lan với em, nhớ ra
chưa?

Tôi thông tin reo lên:

- Tôi ơi, bây giờ thì em nhớ ra gì nói Bác K di có 54 chưa nhỉ, bao nhiêu năm xa cách
chưa gì!

- Chính xác là 16 năm. Thời gian khi đi, bạn có chân thì gian quá dài.

Hai người riu rít kể và hỏi thăm cuộc đời nhau cũng như của người bạn bè cùng ở tôi ở
trước kia. Tôi nhớ khi tôi ở Thái Lan sang Mỹ đến hôm ngày 8 tháng 12 năm 1993, chào
Nguyễn Thị Thanh Dung và qua Mỹ sau tôi một năm. Người bạn tôi nói rằng là một anh luật sư
đã kín đáo thì thầm cho tôi biết chuyện là sang Mỹ tìm hỏi tin tức, đưa cho tôi để cho anh

liên lạc. Anh tên Piyawat.

Thuở đó, tôi là một cô gái xinh xắn, làm việc ở bưu điện trong trung tâm, và sau này tôi làm cho văn phòng cao cấp ở nhà công, nên có thể nói vào thời điểm đó không ngờ tới trung tâm nào mà không biết một, biết tên tôi. Anh Piyawat nói với tôi là chị Nhuần nhàn ra ngay, chị đừng ngại và hãy sẵn giúp anh với tất cả nhiệt tình, để trả ơn anh đã giúp chị đứng thành lập công đoàn, là một người công việc để cho những công nhân với tất cả biên cương mùa, đang đi di chuyển với bất cứ công nhân thành lập khó khăn, đang sống khổ cực khó khăn ngày chị đứng tin vui mong chị công đi đứng nhà công nhân công thức ba.

Qua Mẹ, chị Nhuần có ý tìm tin tức của tôi những không ai hay biết. Tình cảm mới đây, chị Nhuần nghe từ một người bạn và biết được của chị công của tôi, chị liền báo tin cho Piyawat, anh rất vui mừng và sẵn lòng là một lá thư cho tôi, chị nghe biết để nói chuyện gì mà anh đã theo đuổi bao nhiêu năm qua.

Tôi với tất cả biên cương đứng công bố, cuối năm 1989, từ Việt Nam sang Campuchia và từ biên giới Campuchia đi một đoàn biên giới một một ngày là sang tới biên giới Thái Lan, chị một đoàn biên giới công công công nhân công nhân và đứng giới thiệu mà cũng suýt chết thảm công nhân.

Ngay từ chị công với tất cả biên cương thuyên chị chúng tôi gồm 41 người từ biên giới Campuchia sang phía Thái Lan, những không dám đứng gần đất Thái, sẵn bịt bịt, chị đứng trên một hòn đảo san hô nhỏ bé, vừa để cho công đám đứng chen chúc bên nhau, cách rất xa đất Thái, lúc này khoảng 7 giờ chiều. Họ thúc đẩy chúng tôi rời thuyên thật nhanh và với vàng quay trở về Campuchia. Thời là hết phí tay, xong trách nhiệm, chúng tôi phải lo liệu mà vào biển, biên cương cách nào tùy ý. Thời là hoang mang và hãi hùng, người thì khóc, người thì nguy hiểm rồi biển từ chị công với tất cả biên cương tâm. Trước càng tới thu nhập càng lên cao, những công nhân công nhân, rồi lên đến từ đi đứng giới chúng tôi, công cái đà thu nhập này chúng tôi sẵn công chết chìm tiếp thời đây mà không ai hay biết. Hai thanh niên tình nguyện là thì xu hướng những công đứng về phía biên giới Thái mà xa đứng kia, những đi đứng công vài công thì hết công vì biển sâu, không thể đi đứng công. Đúng lúc này, tôi mới nhận ra mình có mang theo một cái phao, thời là một thanh niên to, khỏe, hãy công thời phao cho căng phồng lên và một anh tình nguyện ôm phao bơi vào biển công công.

Một giờ sau đã có hai chiếc thuyên tam biên công của người Thái ra đảo san hô, những công đòi ai có tin, vàng thì mới đứng công lên thuyên. Thời là ai có vàng công đứng công cũng mau chóng mang ra đứng để lấy sẵn sẵn. Thuyên công của hết đứng của chúng tôi công sát vào biển, chúng tôi công qua bãi biên giới sinh lý thời khó khăn, với tất cả, có người lên tới biển rồi là ném với xu hướng công đứng, những công cùng mới người đứng an toàn.

Hôm sau công nhân sát Thái Lan đưa vợ tôi về công trường gia binh của họ trước khi giao nộp chúng tôi cho Cao ủy tị nạn.

Trước gia binh công nhân sát nằm trên đường con đường làng Tha Luông, thị trấn Chad thuộc vùng biên nên khí hậu mát mẻ, dễ thở. Sau những ngày ngộp thở ở Campuchia, sau chuyến vượt biên đến di tản về quê, những ngày sống ở đây đã cho tôi cảm giác an lành dù tôi biết còn bao nhiêu chông gai, khó khăn phía trước vì đã nghe tin thị trấn gian này Thái Lan sẽ thành lập công nhân tị nạn nhân trước khi cho phép gặp các người thân ba đi đến nhà cũ.

Chúng tôi không ai còn một đồng xu dính túi. Hàng ngày tôi và một hai người bạn thường xuyên làm quen với một vài lính công nhân sát, ngồi nhà chúng tôi nghe nói mái hiện sau, tôi sẵn sàng làm giúp việc nhà cho cha mẹ như giặt giũ quần áo, dọn dẹp công trường tình cho mẹ y gói mì ăn tạm những lúc đói lòng. Giữa công nhân đi bệnh, tôi thêm thu nhập nhìn công nhân sống đời thường êm đềm của cha mẹ, có một mái nhà, có đứa con nhỏ để chăm lo và có người cha mẹ ở nhà sau một ngày làm việc.

Mọi sáng sớm mỗi ngày, tôi hay đứng trong hàng rào bên hông trước và nhìn xuống cuộc sống của con đường phía dưới, thấy xa xa căn nhà bán hàng tạp hóa mà có lẽ tôi đã xin phép trước đứng trước ra đó mua đồ ăn uống những đồ tiêu vặt của anh công nhân sát trước công cho tôi, ngôi nhà chìm trong làn sương mờ, êm đềm như trong một tích. Tôi thấy vài người Thái đi ngược lên đời, chào xe lam lên thị trấn, và những em học sinh, những mẹ con đi học xanh, nam mặc quần xanh, áo trắng, lên đường đi học, gặp người, đời xe bus chờ đợi trước công. Những hình ảnh bình thường ngày đã xâm chiếm tâm hồn tôi, những nhà quê học sinh, nhà và cuộc sống đã qua.

Ba tuần sau chúng tôi rời thị trấn Chad, chính thức về sống ở thị trấn Panat Nikhom. Sống ở đây thì tôi đã hiểu sự thất bại phũ phàng, thất bại của thuyền nhân phải qua cuộc phỏng vấn thanh lý của đầy khó khăn. Thị trấn là một người phải tìm những công việc để chứng minh đã bỏ chính quyền công nhân sự thù hay vì lý do đoàn gia đình, để mong được thanh lý.

Tôi xuất thân là một sinh viên trung học, học giỏi nhưng không được đi học vì tôi chưa đủ tiền nộp vào đoàn viên. Lý do cha tôi làm việc trong chính quyền của đời cũ, và có hai người anh "phần đời" đi vượt biên. Buồn, chán và khóc rất nhiều vì thất bại đi học một cách bất công trong khi tôi biết chắc bài làm của tôi được khá, nên tôi muốn đi vượt biên để tìm cuộc sống tốt do dân chủ và phát huy khả năng thật sự của mình. Nhưng lý do này không được mà nên đời tôi có thể

vät qua cuÐc phäng vän, nhäng bän bè quanh tôi, nhäng ngäi anh, ngäi chú län tuäi và kinh nghiệm hän tôi, đäu khuyên tôi nên khai cho mình mät “hoàn cänh” đáng thäng là đi vät biên đä “đoàn tä” väi chäng, vì nhäng lý do tình cäm vä chäng là nhân đäo đäc äu tiên hàng đäu, đä đäu thanh läc nhät.

Tôi liên läc väi các anh tôi bên Mä, hä đã gäp rút tìm cho tôi mät ngäi hùng tình nguyän giúp đä, đäng ra nhän là chäng tôi, và không đòi läi mät đäu kiän nào cä. Thä là häi mäi đän träi, tôi khai đäc thân, bày giä tôi lên gäp ngäi có thäm quyän đä xin mäu đän vä ...khai läi đã có chäng. Nhäng chuyän vô lý, vô duyên nhä thä xäy ra khá nhiäu ä träi, ai không có lý do chính trä väng vàng thì cä sáng tác ra chuyän tình dang đä đä hi väng đäc ngäi phäng vän “xót thäng”.

Ngày tôi mäi vä Panat Nikhom, có anh Thái đen to con đäp trai tên Tha Nu, là nhân viên thuäc bän vä Thái trong träi, theo tôi sát nút, khi tôi đäc làm ä bäu đän, ngày nào anh cũng lái xe Honda qua đó tìm tôi, hôm nào không trän käp thì tôi đành phäi mäm cäi và chào häi anh vài câu, hôm nào đäc các bän cùng làm “báo đäng” khi thäy bóng dáng Tha Nu hay nghe tiäng xe gän máy cäa anh tä xa, là tôi đã chui xuäng gäm bàn đä trän, và ai đó đã trä läi anh là tôi không có mät ä đây. Nhäng chính anh, chính là anh Tha Nu đã giúp tôi đän läi cái form khai đã có chäng và còn góp ý thêm đäu này bät đäu kia. Làm viäc trong chính quyän Thái và gän gửi väi đäm tä nän hàng ngày nên Tha Nu thäa hiäu nhäng gì cän thiät phäi khai đä đät hiäu quä cao nhät khi đi phäng vän .

Năm 1991 nhäng ngäi tä nän ä Thái Lan đã biäu tình phän đäi phái đoàn phäng vän khó khăn, bät công, đánh rät nhiäu ngäi, nên chúng tôi đäc chuyän lên Sekiew và nhäng ngäi phäng vän cũ đäc thay bäng nhäng sinh viên luät trä trung hän đän tä Bangkok.

Ngày tiän tôi đi Sekiew, anh Tha Nu cäu chúc cho tôi đäu thanh läc, vì nhäng ngäi đäu thanh läc sä trä vä Panat Nikhom, đäi chä các näc phäng vän, và nhä thä anh sä đäc gäp tôi län näa. Tôi đã thät sä cäm đäng, näc mät räng räng träc täm lòng cäa anh đäi väi tôi, dù tôi vän không hä yêu anh.

ä Sekiew, tôi đã gäp Piyawat, ngäi Thái bäo räng cái tên này väa đäp väa sang nhä con ngäi anh. Đäm phä nän chúng tôi ai cũng ao äc đäc lät vào bàn phäng vän cäa anh, vì ngäi ta đän räng anh thäng ngäi và tä tä, không nhä nhäng nhân viên Thái khác, häng hách, läm đäng chäc quyän hà hiäp thô bä nhäng ngäi Viät Nam tä nän nhä cá näm trên thät, hä muän làm gì thì làm. Tôi may män đät đäc đäu äc äy.

Anh thät xäng đáng väi läi đän, Piyawat là mät ngäi Thái träng cao, khuôn mät vuông, đôi mät dài đäp vä hiän lành và nä cäi dä män. Anh läch sä mäi tôi ngäi và rót trà cho tôi uäng trong khi anh mä đäng giäy tä hä sä däy cäm cäa tôi ra đäc, hình nhä anh häi mäm cäi có vä chä

nhỏ o hơn là học hành khi ngày lên học tôi:

- Tôi sao khi mới nhập trường cô khai thác thân, sau khi khai có chuyện, vì yêu chuyện nên phải viết biên bản, sang Mẹ để đoàn tụ? Cô thật là mâu thuẫn.

Đã học thu học bài bạn tôi trước nên tôi không bị rơi:

- Vì bạn đưa tôi hoang mang, lo sợ nên khai thác, sau khi đã bình tâm tôi quyết khai đúng sự thật.

Anh vẫn giữ niềm cảm động và đức tin hạnh phúc, sau đó anh hỏi tôi hiểu câu, câu nào tôi cũng trả lời suông x. Nhưng cuối cùng là một câu thật bất ngờ, khi anh gặp được hạnh phúc rồi và nhìn đắm đắm vào đôi mắt tôi:

- Nếu bây giờ tôi nói rằng tôi yêu cô, sợ cảm ơn cô. Vậy cô có muốn về Bangkok sống với tôi không?

Tôi sống sống nhìn anh, không biết trong ánh mắt hiện hành tình yêu đâu là sự thật? Có thể anh đùa vui? Có thể anh đang thử lòng tôi? Có vì vợ đẹp trai và nghề nghiệp tốt đẹp lại tươi sáng của anh mà xiêu lòng chấp nhận? Thực là chấp nhận mới tôi khai thác thật sự rồi. Và anh ta sẽ biết ngay là tôi ngây thơ hạnh phúc và đánh rớt không thể ngờ tiếc.

Tôi không phải nhận đã rung động vì vợ đẹp trai và phong cách của anh, nhưng cái tình cảm của anh hé lộ y mong mạnh mẽ không biết tôi thành một cô gái đa tình yêu mới ngay trước mắt. Tôi nghiêm nét mặt, cảm ơn rồi đáp:

- Tôi xin lỗi, tôi không thể. Tôi luôn mong muốn được đoàn tụ với chồng tôi.

Anh l&ng l&ng đ&y t&p h& s& qua m&t bên, và h&n bu&i chi&u ph&ng v&n ti&p.

Bu&i chi&u tôi đ&n s&m h&n gi& h&n m&t chút, vì ch&ng ai mu&n đ&n tr&, làm m&t thì gi& c&a ng&&i ph&ng v&n, ch& gây thêm ác c&m, b&t l&i cho mình.

Trong văn phòng c&a anh lúc đó có hai ng&&i b&n cũng là sinh viên v& đây làm công vi&c ph&ng v&n, khi tôi ng&i xu&ng gh& đ&i đi&n Piyawat, hai ng&&i b&n v&n ch&a ch&u ra kh&i phòng, m&t ng&&i m&t t&p h& s& c&a tôi ra và cũng nh& anh Piyawat bu&i sáng, anh này nhìn tôi m&m c&&i v&i v& nghi ng&:

- Cô đã có ch&ng r&i à? Mà ch&ng cô l&i nh& h&n cô nh&ng ba tu&i.

- Vâng, nh&ng chúng tôi yêu nhau không k& gì tu&i tác.

May quá anh này không h&i gì thêm n&a, nh& câu h&i r&t có lý v&a r&i c&a anh, có th& làm tôi b&i r&i, tr&y tay không k&p, vì đã đ&n gi& làm vi&c, ph&i tr& v& phòng c&a h&. Anh Piyawat ti&p t&c ph&ng v&n tôi, và m&t l&n n&a câu cu&i cùng c&a anh cũng b&t ng& nh& bu&i sáng:

- Cô đã suy nghĩ ch&a? N&u qu& th&t có m&t tình yêu c&a ng&&i ch&ng dành cho cô, thì tôi cũng có m&t tình yêu b&ng hay h&n th&, ch& không th& nào thua kém anh ta. Cô hãy v& Bangkok v&i tôi đi !

Trong đ&u tôi nghĩ đ&n ngày đoàn t& v&i các anh tôi & M&, tôi không th& đánh m&t ván bài li&u v&i m&t ng&&i xa l&, m&i g&p tôi l&n đ&u đã nói yêu tôi đ&n th&. Cái h& s& gia c&nh đ& dang mong đoàn t& v&i ch&ng, tôi đã t&n bao nhiêu công lao so&n ra cho h&p lý, ăn kh&p v&i m&i tình hu&ng và h&c thu&c lòng, không th& ch& vài phút giây y&u lòng mà buông r&i t&t c&.

Trong cu&c ph&ng v&n s&ng còn này, trong tr&i t& n&n bu&n chán mà t& cách c&a con ng&&i đ& b& chà đ&p này, tôi cũng nh& bao nhiêu ng&&i khác mong thoát ra càng s&m càng t&t. Đây không ph&i là n&i ch&n cho tôi m& m&ng, tôi đã nghĩ th&m “ Anh Piyawat &i, n&u anh yêu tôi

Lá thư đến từ Bangkok

Tên: Nguyễn Thị Thanh Dung
Số: 7913/Ba, 07 Tháng 2 Năm 2012 07:53

Thưa, nếu anh đang nói rằng tôi là con tim, thì tôi vô cùng xin lỗi anh, chúng ta đã gặp nhau không đúng chỗ, không đúng lúc rồi”.

- Cô trả lời tôi đi, tôi xin cô !

Bây giờ người cô xin van nài không phải là tôi, là cô gái trẻ non mà cuộc đời tôi vui hay buồn, chỉ trông vào tấm lòng của người phụng dưỡng này, mà lỗi là anh. Tôi cảm ơn mọi người của tôi gần gũi máu thịt lên để cảm ơn họ :

- Không, tôi cảm ơn đoàn thể với chúng tôi.

Anh thân thiện kết thúc cuộc phỏng vấn buổi chiều và khi tôi chào anh ra về, anh bắt tay tôi thay cho lời nói, bàn tay anh đã bóp chặt tay tôi như muốn níu giữ tôi mãi mãi...

Cuối tuần này, cũng là ngày nghỉ đó của người Thái, nên trong trại có tổ chức một trận bóng đá, toàn là nhân viên trong trại, Piyawat là một thành viên trong đội bóng đá, người ta mở hàng rào ngăn trại, nên đám trẻ non chúng tôi đang ở, đã thông thoáng sang bên khu sân bóng.

Đội trẻ non buồn, ríu rít, nên trò chuyện gì cũng khiên chúng tôi tò mò và vui lây, nhất là nghe

Lá thư đến từ Bangkok

Tác Giả: Nguy&n Th& Thanh D&ng
Thứ Ba, 07 Tháng 2 Năm 2012 07:53

tin có Piyawat tham d& đá bóng, nh&ng cô gái đã t&ng đ& c anh ph&ng v&n, đang đ&i ch& k&t q&a, đưa nhau ăn d&n đ& sang bên đó, h& l&n quanh sân, tìm cách ti&p c&n Piyawat, đ& m&m c& i v&i anh và nh&c nh& anh, h&i anh v& tr&ng h&p c&a mình, anh n&m h& s& chúng tôi trong tay nh& n&m quy&n sinh sát, n&u mu&n, anh ch& vi&c m& h& s& ra xét l&i, vi&t cho l&i nh&n xét hay ho tr&c khi nh&ng h& s& đ& c g&i đi Bangkok cho c&p trên . H&u nh& m&i quy&t đ&nh đ&y đ&u tùy thu&c vào l&i nh&n xét c&a ng& i ph&ng v&n.

Tôi không có m&t trong đám con gái &y, dù anh đã đ& l&i trong tôi m&t &n t&ng đ&p. Nh&ng ng& i b&n r& tôi sang coi đá bóng, và tôi ch& đ&ng xa, không h& đi ki&m tìm anh, nh&ng tôi đã th&y anh đi vòng quanh sân d&ác ng& kh&p n&i trong đám đ&ng ng& i t& n&n đang v&y quanh sân, anh đã nhìn th&y tôi, anh đ&ng s&ng tuy&t v&ng vì kho&ng cách quá xa, mà anh v&i t& cách nhân viên trong ban ph&ng v&n không th& đ&n bên tôi đ& c, ng& i ta s& nghi ng& và đ&ng h&, gây b&t l&i cho tôi h&n là cho anh.

Kho&ng cách chúng tôi nào ch& m&t sân bóng mà c& hai khung tr&i cách bi&t. Tôi không bi&t s& ph&n mình s& đ&u hay r&t thanh l&c? Ngày mai s& ra sao? Đ&i tôi s& trôi n&i đ&n đâu? Còn anh, m&t ngày nào đó xong nhi&m v&, s& tr& v& Bangkok ti&p t&c h&c hành, ra tr&ng, có v& đ&p, con xinh là đ&u trong t&m tay c&a anh.

Sau ngày l&, tôi ng&c nhiên khi nghe loa g&i tên tôi và h&n gi& lên văn phòng g&p Piyawat đ& b& túc thêm m&t vài gi&y t&, nhi&u ng& i cũng ng&c nhiên nh& tôi vì ch&a có tr&ng h&p nào nh& th& bao gi&. Nh&ng có m&t chú d&ng kinh nghi&m đ&i, quen r&t thân đã nói v&i tôi:

- Ch&ng có gì c&n b& túc h&t, cô đã có m&t đ&ng h& s& n&p cho h& r&i. Anh ta ch& mu&n g&p cô thôi.

Nh&ng tôi v&n không kh&i lo âu, khi đ&n ngày h&n tôi lên văn phòng th&y Piyawat đang ph&ng v&n m&t ng& i. Đã ch& đ&i s&n, v&a th&y tôi, anh đ&ng d&y đi ra ngoài và nói r&t nh& v&i tôi, vì s& ng& i bên trong nghe th&y:

- Cô s& đ&u ph&ng v&n, hãy h&c Anh Ng& và ch& ngày đi kh&i n&i đây.

Lá thư đến từ Bangkok

Tác Giả: Nguyễn Thanh Dáng
Thứ Ba, 07 Tháng 2 Năm 2012 07:53

Tôi ngäng sung säng täng nhä mä :

- Cám än anh Piyawat.

Län đäu tiên tôi gäi tên anh, cũng räng räng nä cä mät vì cä mä đäng nhä đã täng räi nä cä mät vì Tha Nu, nhäng län này väi sä rung đäng cäa con tim.

Mät năm sau nhäng ngäi đäu thanh läc mäi có kät quä tä Bangkok gäi vä, ngôi nhà thä trong träi là näi chúng tôi đän nhän giäy báo kät quä, mà nhäng ngäi rät hay chäa đäc phäng vän cũng kéo nhau ra bu quanh nhà thä đä chäng kiän cänh ngäi khác may män. Cä mä giäy đäu thanh läc trong tay nhä cä mä vé lên thiên đäng, tôi bäc ra ngoài, không nä nhìn dám đäng, räi đây trong sä đó ai sä đäc may män nhä tôi? Ai sä phäi häi häng Viät Nam trong đäng cay thät väng ?

Khi tôi trä vä Panat Nikhom, tôi không gäp Tha Nu, hä nói anh đã đäc cäp trên đäu đäng đi näi khác.

Anh có còn nhä đän tôi không và có nuäi tiäc vì không bao giä gäp läi nhau län näa?

oOo

Sau cuäc đän thoäi väi chä Nhuän, đúng nhä chä đã nói, mäy tuän sau tôi nhän đäc mät lá thä đän tä Bangkok.

“ Ngày..tháng..năm 2009,

Tôi là Piyawat, tôi đã chä đäi cô mäi män bao năm, kä tä khi cô räi khäi träi tä nän Thái Lan đi đänh cä Mä.

Lá thư đến từ Bangkok

Tác Giả: Nguy&n Th& Thanh D&ng
Thứ Ba, 07 Tháng 2 Năm 2012 07:53

Tôi không bao giờ quên ngày tôi ph&ng v&n cô, là m&t ngày tháng Năm, năm 1991, đ&p tr&i nh&t trong đ&i tôi, cái ngày đ&nh m&nh đã cho tôi m&t tình yêu ch&p ngoạn và vô v&ng.

Đ&c h& s& và nghe nh&ng l&i khai c&a cô tôi th&a bi&t là gi& t&o nh& nhi&u ng&&i đã làm khi đó, r&t đ& cho tôi quy&t đ&nh ghi nh&ng nh&n xét đ& cho cô b& r&t thanh l&c.

Tôi tin cô còn đ&c thân và khi tôi ng& l&i yêu cô, tôi đã th&y đôi m&t cô đ&y b&i r&i, phân vân. Nh&ng tôi bi&t là cô không dám li&u l&nh làm m&t quy&t đ&nh táo b&o nh&n l&i tôi mà & l&i Thái Lan, l&y gì b&o đ&m tôi s& mang cô ra kh&i tr&i t& n&n và c&&i cô?

Sau l&n ph&ng v&n cô, tôi đã ph&ng v&n nhi&u tr&&ng h&p t&&ng t&, nh&ng cô gái Vi&t Nam tr&nh cô, tôi không rung đ&ng vì h&, nh&ng tôi vi&t nh&n xét t&t cho h& có th& đ&u thanh l&c, ch& vì m&t l& đ&n gi&n, tôi nh& cô qua nh&ng ng&&i đ&ng h&&ng c&a cô.

Tr& v& Bangkok, tôi h&c xong đi làm và ch& đ&i tin cô t& ch& Nhu&n, t&ng ngày, t&ng tháng, t&ng năm... N&&c M& mênh mông, cô nh& cánh chim bay, bi&t đâu mà tìm?

M&y năm sau tôi l&p gia đình, nay đã có hai đ&a con, và tôi cũng tin ch&c cô đang h&nh phúc &m êm n&i vùng đ&t mà cô đã khao khát mong ch& đ&nh c&.

Gi& đây, tình yêu mãnh li&t thu& ban đ&u trong tôi không còn n&a, nh&ng tôi v&n không th& nào quên đ&&c cô, m&t cô gái Vi&t Nam trong tr&ng và đ&y t& tr&ng, tôi đã đánh giá cô nh& th& dù ch& vài l&n g&p, khi đ&i đi&n tôi trong phòng ph&ng v&n, ch& có hai ng&&i, cô không h& cho tôi m&t n& c&&i d& dài, không li&c m&t đ&ng đ&a, không h&a h&n trao tình cho tôi nh& vài cô gái khác đã làm đ& đánh đ&i l&y c& may đ&u thanh l&c.

Đây là lá thư đ&u tiên và cũng là cu&i cùng tôi vi&t cho cô, gi& đây tôi không có quy&n mong đ&i gì n&i cô n&a, vì c& hai chúng ta đ&u đã có gia đình, hai cu&c đ&i riêng bi&t, tôi ch& mu&n xác đ&nh v&i cô m&t đ&u mà ngày &y tôi bi&t đã làm cô hoang mang, lo âu t& h&i tôi yêu cô th&t tình hay g&a t&o đ& th& lòng cô?

Lá thư đến từ Bangkok

Tên: Nguyễn Thị Thanh Dung
Số: Ba, 07 Tháng 2 Năm 2012 07:53

Tình yêu tôi dành cho cô là tất cả tấm lòng tôi, là mọi tình yêu của tôi.

Mình chào cô, chúc cô luôn hạnh phúc bên chồng con.”

Độc xong lá thư tôi bàng hoàng cảm xúc.

Dù đã hơn 16 năm, nhưng hình ảnh tôi nhớ Thái Lan vẫn còn rõ ràng trong tôi, một khung cảnh đẹp đáng nhớ, nơi đây tôi đã hoang phí mất 4 năm trời, 4 năm tuổi thanh xuân tôi đã bỏ đi để theo đuổi một thị trấn nhỏ, chấp nhận những âu lo, buồn bã, những hi vọng, thất vọng và cố gắng vượt qua. Nhưng cũng chính nơi đây, có Piyawat đã đi lạc trong tôi một hình ảnh lãng mạn, xinh đẹp đáng đánh dấu cho những sự mất mát kia. Anh là người đàn ông đầu tiên đi vào tâm hồn tôi.

Tôi gấp lá thư lên gác như để quên anh đi. Giá như chỉ cần tìm thấy tôi sớm, vài năm sau khi tôi đến Mỹ, lúc này tôi vẫn còn nghĩ đến anh những ngày này. Biết đâu tôi đã bay đến Bangkok gặp anh trước khi anh sang Mỹ gặp tôi?

Nay thì quá muộn, khoảng cách giữa chúng tôi càng ngày càng xa, không bao giờ tôi quên đi được. Nhưng tên anh Piyawat, và thành phố Bangkok nơi anh trú ngụ sẽ là một điệu khúc yêu thương vang vọng mãi trong trái tim tôi.